

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2012. november 22. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A rablás büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2011. január 20. napján kihirdetett **1.B.449/2010/43.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

Az 5 (öt) rendbeli közokirattal visszaélés vétsége [Btk. 277. § (1) bekezdés 1. fordulat] és a 2 (kettő) rendbeli készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége [Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pont] miatt indult büntetőeljárást **megszünteti.**

A vádlottal szemben kiszabott börtön tartamát **2 (kettő) évre,**
a közügyektől eltiltást **3 (három) évre enyhíti.**

A vádlott az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összegéből **675.343.- (hatszázhetvenötezer-háromszáznegyvenhárom) Ft-ot köteles megfizetni,** a fennmaradó 24.687.-(huszonnégyezer-hatszáznyolcvanhét) Ft-ot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál kezelt bűnjelek nyilvántartási száma helyesen **Bjk.228/2010.**

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2011. szeptember 29. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

A fellebbezési eljárás során felmerült 44.364.-(negyvennégyezer-háromszázhatvannégy) Ft-ból kötelezi a vádlottat **38.420.-(harmincnyolcezer-négyszázhusz) Ft** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint,
a fennmaradó **5.944.-(ötezer-kilencszáznegyvennégy) Ft** bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntetében [Btk. 325. § (1) bekezdés 1. fordulat és (4) bekezdés a) pontja], ezért őt 4 év 3 hónap börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette és a vádlott tulajdonát képező ruhadarabokat a vádlottnak kiadni rendelte, míg a többi bűnjel megsemmisítéséről rendelkezett. Kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült 700.030,- forint bünygyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést a vádlott bizonyíték hiányából történő felmentése érdekében.

A vádlott a fellebbezés indokolásában előadta, hogy a szociális otthonban megfelelő jövedelemmel rendelkezett, amiből megtakarítani is tudott, így a rablás elkövetése nem állt érdekében, egyebekben álláspontja szerint a beszerzett bizonyítékok sem támasztják alá a bűnösségét, hiszen a nyomozó hatóság által lefoglalt sapkáról és cigarettacsikkekről vett DNS minta nem egyezett az övével. Ebben a körben indítványozta, hogy a másodfokú bíróság szerezz be a kettő darab cigarettacsikkról készített DNS szakvéleményt és annak eredményét a szakértő vesse össze a sapkáról vett DNS mintával, hiszen álláspontja szerint egyezés esetén ebből arra lehetne következtetni, hogy a bűncselekményt nem ő, hanem más személy követte el. Ezen túlmenően sérelmezte, hogy a nyomozó hatóság csak a cselekmény elkövetése után hosszabb idővel hallgatta ki tanúként a szociális otthon gondozottjait, akiktől ilyen idő távlatában betegségükre figyelemmel már érdemi vallomás nem volt várható. Álláspontja szerint a sértett pontatlan leírást adott az elkövetőről, valamint annak ruházatáról és későbbi vallomásait az időközben tudomására jutott tényekhez igazította. Kifogásolta azt is, hogy a szagnyomkövetés során a kutya a szociális otthonnál szagot veszített.

A fellebbviteli főügyészség átiratában a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést alaptalannak tartotta, indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet tényállását pontosítsa akként, hogy a sértettől eltulajdonított közokiratokat a sportcsarnok dolgozója **(név)** találta meg és a (Település)-i Rendőrkapitányság tőle foglalta azt le 2009. november 23. napján.

Indítványozta, hogy az ítélőtábla állapítsa meg a vádlott bűnösségét további 5 rb. a Btk. 277. § (1) bekezdésébe ütköző, asszerint minősülő és büntetendő közokirattal visszaélés vétségében is, illetőleg erre figyelemmel további súlyosító körülményként értékelje a többszörös halmazatot. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A Szegedi Ítélőtábla a 2011. szeptember 29. napján kihirdetett Bf.II.224/2011/12. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét annyiban változtatta meg, hogy a vádlott bűnösségét megállapította további 5 rb. közokirattal visszaélés vétségében [Btk. 277. § (1) bekezdés 1. fordulat] és 2 rb. készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében [Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pont]. A vádlottal szemben kiszabott börtön tartamát 3 év 6 hónapra enyhítette és a kiszabott büntetést halmazati büntetésnek tekintette. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról és kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 30.000,- forint bünygyi költség megfizetésére.

Mivel a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményekben is megállapította, amelyekben az elsőfokú bíróság nem, megnyílt a harmadfokú eljárás törvényi lehetősége.

Az ítélőtábla ítéletével szemben a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést a vádlott felmentésért, míg védője elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében.

A Legfőbb Ügyészség a felmentés érdekében bejelentett fellebbezéseket részben alaposnak tartotta, indítványozta a vádlott felmentését az 5 rb. közokirattal visszaélés vétsége és 2 rb. készpénzt helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége miatt emelt vád alól, míg egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint az első- és másodfokú bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes, logikus és ésszerű mérlegelésével indokolási kötelezettségüket teljesítve megalapozott tényállást állapítottak meg, amely alapján helyesen került megállapításra a vádlott bűnössége a fegyveresen elkövetett rablás büntetében.

Tévesnek tartotta azonban az ítélőtábla azon döntését, hogy az irányadó tényállás mellett vádlott bűnösségét az általa elkövetett rablási cselekménnyel halmazatban további 5 rb. közokirattal visszaélés vétségében és 2 rb. készpénzt helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében is megállapította, arra hivatkozással, hogy az okirattal visszaélés bűncselekmény megszerzéssel történő elkövetési magatartása nem azonos a rablás bünteténél meghatározott elvétellel, mint elkövetési magatartással.

Véleménye szerint a megszerzéshez tartós, hosszabb ideig tartó, a közokiratok iránti bizalom megingatására is alkalmas birtokba vétel szükséges csakúgy, mint a készpénzt helyettesítő fizetési eszköz jogtalan megszerzése esetében. Kifejtette, hogy mivel a vádlott a közokiratokat és a készpénzt helyettesítő fizetési eszközöket csupán rövid ideig birtokolta, majd azok a sértett részére visszaadásra kerültek, a vádlott szándéka nem irányult azok tartós birtokolására, még eshetőlegesen sem, így a tényállásban írt magatartásával a rablás büntettén túlmenően más bűncselekményt nem valósított meg. Utalt e körben arra is, hogy a közokiratok megsemmisítése csak abban az esetben valósít meg bűncselekményt, amennyiben azok megszerzése nem jogtalanul történt.

A harmadfokú eljárásban a vádlott és védője a fellebbezését azonos tartalommal fenntartotta.

A Kúria a 2012. január 24. napján kihirdetett Bhar.I.1334/2011/7. számú végzésével a Szegedi Ítéltábla Bf.II.224/2011/12 számú ítéletét megalapozatlanság okából hatályok kívül helyezte és a Szegedi Ítéltáblát új eljárásra utasította.

A Kúria ezen végzésében iránymutatást adott a megismételt eljárásban lefolytatandó bizonyításra nézve, mely szerint szakértő bevonásával tisztázni kell azt, hogy a bűnjelként lefoglalt sapkáról és a csikkek valamelyikéről rögzített DNS minta azonos személytől származhat-e vagy sem.

A megismételt másodfokú eljárásban a fellebbviteli főügyészség a vádlott és védője által bejelentett fellebbezését alaptalannak tartotta, indítványozta, hogy az ítéltábla állapítsa meg a vádlott bűnösségét további 5 rb. közokirattal visszaélés vétségében [Btk. 277. § (1) bekezdés 1. fordulat] és 2 rb. készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében [Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pont]. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a megismételt fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált és ennek keretében megállapította azt, hogy a törvényszék hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le az eljárást.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást vett fel, amelynek keretében a vád tárgyát képező releváns tényekre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben a bizonyítást túlnyomórészt felvette.

Az elsőfokú bíróság az általa beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelési körébe vonta, részletes indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat mennyiben és miért fogadott, vagy utasított el. Az ezzel

összefüggésben kifejtett érvelése az iratok tartalmának megfelelő volt, így a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek. Megfelelő indokát adta az elsőfokú bíróság annak is, hogy a védelem otthonban lakó ápoltak kihallgatására irányuló, valamint a helyszíni szemle tartását célzó, valamint a poligráfos vizsgálat elrendelése iránt előterjesztett indítványokat miért utasította el. Azokat az ítéletábra csupán annyival egészíti ki, hogy egyrészt a 4/2007. BK. véleményekben kifejtettek tekintettel a Be. 182. § (2) bekezdése szerint poligráf alkalmazására a büntetőeljárásban csupán a nyomozati szakban van lehetőség, a bírósági szakban már nincs. Másrészt a szagazonosításról nem is kell értesíteni sem a gyanúsítottat, sem a védőt, mert a Be. 184. § (1) bekezdése, (2) bekezdése és a 185. § (1) bekezdése értelmében ezen nem lehetnek jelen.

A megyei bíróság ítélete - ahogy azt a Kúria a hatályon kívül helyező végzésében is kifejtette - kisebb részben megalapozatlan volt, a tényállás felderítés körében elmulasztotta ugyanis annak szakértő útján történő tisztázását, hogy az eljárás során lefoglalt sapkáról és kettő darab cigarettacsikkról vett DNS minta mutat-e egyezés (Be. 351. § (2) bekezdés b) pontja)

Ezen megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében az ítéletábra igazságügyi szerológus szakértői vélemény beszerzését rendelte el, az ügyet a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalásra utalta és azon a Be. 366. § (4) bekezdése szerint eljárva bizonyítást vett fel, melynek keretében a beszerzett szakértői vélemény ismertetésre került.

A fentiek szerint tárgyalás anyagává tett szakértői vélemény szerint a sapkáról nyert törlet DNS profilja eltér mindkét cigarettavégről rögzített törlet DNS profiljától. A két cigarettavégről nyert törlet egymástól is eltérő DNS tulajdonságú. Ebből megállapítható az, hogy a sapkán és a két cigarettavégen lévő DNS-ek különbözőek, vagyis három férfitől származnak.

A másodfokú bíróság által felvett bizonyítás nem eredményezett az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz képest eltérést, azonban az iratok egybehangzó adatai alapján a törvényszék ítéletének tényállását a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan számítási hiba folytán pontatlanul rögzítette az elvett készpénz és ingóságok összértékét, így ebből fakadóan pontatlanul jelölte meg a sértett meg nem térült kárát is. A vádlott összesen 45.300,- forint értékű készpénzt, illetőleg ingóságot vett el a sértettől, amelyből 10.000,- forint lefoglalás útján megtérült, így a sértett meg nem térült kára 35.300,- forint volt.

A sértettől megszerzett okiratokat, valamint a kettő darab bankkártyát a (település)-i sportcsarnok hátsó bejárata mellett található leláncolt szemétgyűjtő konténerben - helyesen - **(név)**, a sportcsarnok dolgozója találta meg, és a (Település)-i Rendőrkapitányság azokat tőle foglalta le.

Az elsőfokú bíróság tényállása a fenti pontosításokkal immár megalapozott lett, melyet az ítéletábra a felülbírálat alapjául elfogadott.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a vádlott által elkövetett vagyon elleni cselekményt a törvénynek megfelelően minősítette.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság akkor, amikor annak ellenére, hogy az általa megállapított megalapozott tényállás tartalmazza azt, hogy a vádlott megszerezte a sértett kezításkájában lévő a sértett nevére kiállított személyi igazolványt, lakcímkártyát, vezetői engedélyt, adókártyát és társadalombiztosítási kártyát, valamint kettő darab Visa Elektron bankkártyát a vádlott bűnösségét nem állapította meg ezekkel összefüggésben 5 rb. Btk. 277. § (1) bekezdés 1. fordulatóba ütköző, aszerint minősülő és büntetendő közokirattal visszaélés vétségében és 2 rb. a Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pontjába ütköző, aszerint minősülő és büntetendő készpénzt helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében.

Az iratokból megállapíthatóan a Csongrád Megyei Főügyészség 2.B.4718/2009/16-I. számú vádiratának történeti tényállása tartalmazza az öt darab közokirat és kettő darab bankkártya megszerzését, valamint azt, hogy a vádlott ezeket egy szemétgyűjtő konténerbe dobta.

A Btk. 277. § (1) bekezdése szerinti közokirattal visszaélés vétségét ugyanis követi el, aki olyan közokiratot, ami nem vagy nem kizárólag a sajátja, másától annak beleegyezése nélkül jogtalanul megszerez, vagy azt megsemmisíti, megrongálja, vagy eltitkolja, míg a Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pontja szerint, aki olyan készpénzt helyettesítő fizetési eszközt, amely nem, vagy nem kizárólag a sajátja, másától ennek beleegyezése nélkül jogtalanul megszerez, vétséget követ el.

Egységesnek tekinthető a bíró gyakorlat abban, hogy amennyiben a vagyon elleni bűncselekmény elkövetője olyan tárgyat vesz el, amelyben köztudomás szerint közokiratokat és bankkártyákat is szokás tartani, úgy kell tekinteni, hogy azok megszerzésére is kiterjed az eshetőleges szándéka. Az tény, hogy a Btk. 277. § (1) bekezdésébe, illetőleg a Btk. 313/C. § (7) bekezdésében írt megszerzés mint elkövetési magatartás nem azonos a rablás büntetnének elvétellel történő elkövetési magatartásával. A megszerzés abban az esetben róható fel az elkövetőnek, ha az eltulajdonított közokiratokat, vagy bankkártyákat huzamosabb ideig birtokolja. Erre

figyelemmel, abban az esetben, ha röviddel az elkövetés után azokat eldobja, vagy azok birtoklásával oly módon hagy fel, hogy az a sértetthez történő visszajutást lehetővé teszi, úgy nincs helye a halmazat megállapításának (EBH 1999/3., EBH 2001/397., BH 2008. 292.).

A törvényszék által megállapított megalapozott tényállás szerint azonban a vádlott a sértett okiratait és bankkártyáit nem a helyszín közelében, bárki - így különösen a sértett - számára hozzáférhető helyen dobta el, hanem az elkövetés helyszínétől távolabb lévő leláncolt tetejű szemetes konténerbe dobta. Ebből fakadóan csupán a véletlennek volt köszönhető az, hogy a sportsarnokban dolgozó **(név)** a közokiratokat és bankkártyákat észrevette, így azok a sértetthez visszakerültek.

Tény, hogy a Btk. 277. § (1) bekezdésében foglalt megsemmisítés, vagy megrongálás mint elkövetési magatartás abban az esetben fejthető ki, ha a közokirat megszerzése nem jogtalanul történt. Ugyanakkor ezzel összefüggésben a Legfelsőbb Bíróság az 1/2009. BJE határozatában kifejtette azt, hogy amennyiben az elkövető az okiratokat, illetőleg a bankkártyát olyan körülményeknek teszi ki, amely az általános élettapasztalat alapján magába hordozza annak veszélyét, hogy azok felismerhetetlenné, használhatatlanná válnak, úgy megvalósul az eshetőleges szándékkal elkövetett megszerzés elkövetési magatartása. Jelen esetben az iratok és bankkártyák szemétként dobásával a vádlott az általános élettapasztalat alapján arra kellett hogy számítson, hogy azok megrongálódnak, illetőleg megsemmisülnek, így esetében az 5 rb. közokirattal visszaélés vétsége és a 2 rb. készpénzt helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének elkövetése is megállapítható (BH 2009. 138.).

Az ítéletábra kiemeli, hogy nem jelenti a vádelv sérelmét az, hogy a Csongrád Megyei Főügyészség a vádiratában ezen bűncselekmények jogi minősítését elmulasztotta feltüntetni. A Be. 2. § (2) bekezdése szerint a vád törvényességének elengedhetetlen tartalmi eleme csupán az, hogy az meghatározott személy ellen, pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekményt tartalmazza és emiatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezze. Ez a törvényes vád minimális tartalmi követelménye, amelynek hiányában bírósági eljárás nem indulhat, illetve nem folytatható. Ugyanakkor a vád törvényességének nem tartalmi eleme a vád tárgyává tett cselekmény Btk. szerinti minősítése. Amennyiben az ügyészség ezt elmulasztja, úgy a vádirat a Be. 217. § (3) bekezdés c) pontjára figyelemmel kellékhianyosnak minősül, amely azonban a bírósági eljárás során pótolható, illetve ahhoz nincs is kötve a Be. 2. § (4) bekezdése értelmében a bíróság. Ebből fakadóan a megyei bíróság azáltal, hogy ezen cselekményekben a vádlott bűnösségét nem állapította meg, nem merítette ki a vádat, megsértve ezzel a Be. 2. § (4) bekezdésében foglalt kötelezettségét.

Megjegyzí az ítéletábra, hogy a vád törvényességével kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság az 1/2007. BK. vélemény I. pontjában ugyanezen álláspontot fejtett ki.

Az ítélőtábla megítélése szerint a vádlott terhére megállapított fegyveresen elkövetett rablás büntette mellett a vádlott felelősségre vonása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a megalapozott tényállásban írt magatartásával a fentiek szerint megvalósította az 5 rb. a Btk. 277. § (1) bekezdés 1. fordulataba ütköző, aszerint minősülő és büntetendő közokirattal visszaélés vétségét és a 2 rb. a Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő készpénzt helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségét is, hiszen a rablás büntettének büntetési tétele 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés, míg a fenti vétségek büntetési tétele maximálisan csupán 2 év, ezért a másodfokú bíróság a Be. 377. §-a alapján az ezek miatt indult eljárást megszüntette annak megjegyzésével, hogy mivel e vonatkozásban rendelkezést az elsőfokú bíróság nem hozott, annak a hatályon kívül helyezéséről nem kellett rendelkeznie.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket túlnyomórészt helyesen állapította meg. Azokat az ítélőtábla akként pontosítja csupán, hogy az ilyen jellegű bűncselekmények elszaporodottsága helyett a vagyon elleni erőszakos bűncselekmények elszaporodottsága tekintendő súlyosító körülménynek, és bár az elsőfokú bíróság ítélete meghozatala során még helyesen nem vette enyhítő körülményként figyelembe a vádlottnak fel nem róható időmúlást, az azóta is eltelt időre tekintettel a másodfokú bíróság ezt már további enyhítő körülménynek tekinti. Az így kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülmények figyelembevételével helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el.

Az ítélőtábla álláspontja szerint azonban a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mértéke a vádlott személyében jelentkező nagyobb számú enyhítő körülményre és azok súlyára figyelemmel egyaránt eltúlzott, ezért azokat a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

Ebben a körben megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék tévesen hivatkozott a büntetés kiszabása körében a Btk. 24. § (2) bekezdésére, tekintettel arra, hogy ezen rendelkezést ténylegesen nem alkalmazta. A vádlott terhére megállapított bűncselekmény 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A Btk. 87. § (1) bekezdése szerint a büntetési tételnél enyhébb büntetés szabható ki, ha annak legkisebb mértéke a Btk. 83. § rendelkezéseire figyelemmel túl szigorú, míg a Btk. 87.§ (2) bekezdés b) pontja szerint az (1) bekezdés alapján, ha a büntetési tétel legkisebb mértéke 5 évi szabadságvesztés, e helyett legkevesebb 2 évi szabadságvesztést lehet kiszabni. Ezen törvényi rendelkezésre figyelemmel megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott 4 év 3 hónap börtön a fent hivatkozott enyhítő szakasz alkalmazásával is kiszabható volt, így nem került sor

olyan korlátlan enyhítésre, amelynek kiszabását csak a Btk. 24. § (2) bekezdése tette volna lehetővé.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott által fizetendő bűnügyi költség számítása során tévesen jutott arra az álláspontra, hogy valamennyi, az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére a vádlott kötelezhető. Mint ahogyan az ítéletében az elsőfokú bíróság arra helyesen rámutatott, a nyomozás során olyan szakértői páros került kirendelésre a vádlott elmeállapotának megvizsgálására, melynek egyik tagja a jogszabályban előírt képzettséggel nem rendelkezett, így ennek megfelelően - helyesen - más szakértőt rendelt ki. Ugyanakkor az ítélet tábla álláspontja szerint a kompetenciával nem rendelkező szakértők kirendelésével a nyomozás során felmerült 24.687,- forint bűnügyi költség olyan bűnügyi költség, amely szükségtelenül merült fel, így a Be. 338. § (2) bekezdése alapján ennek viselésére a vádlott nem kötelezhető. Erre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság bűnügyi költségére vonatkozó rendelkezését pontosította.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, és az ítéletet teljes terjedelemben felülvizsgálva, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta. Egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mivel az elsőfokú ítélet az eljárás során lefoglalt bűnjelek nyilvántartási számát pontatlanul tartalmazta, azt pontosította.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2011. szeptember 29. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

A fellebbezési eljárás, illetőleg a megismételt fellebbezési eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 403. § (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a Be. 381. § (1) bekezdés és a Be. 339. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárásának megállapítása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2012. november 22.

Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnöke, Dr. Nagy Erzsébet s.k. a tanács tagja, előadó,
Sefta Márta dr. s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.II.172/2012/9. számú ítélete és a Csongrád Megyei Bíróság 1.B.449/2010/43. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. november 22.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács elnöke